

DE TROPISCHE NATUUR

Redactie:

Dr. A. R. SCHOUTEN, *Batavia.*
 C. A. BACKER, *Buitenzorg.*
 A. J. KOENS, *Batavia.*

Adres der Redactie:

Dr. A. R. SCHOUTEN, *Batavia, Java Hotel.*

Levend en Dood Materiaal:

C. A. BACKER, *Buitenzorg.*

Vaste Medewerkers:

Dr. J. C. KONINGSBERGER.

H. A. CLERX.

Dr. KAMERLING.

OUWENS.

WEEHUIJZEN.

J. W. A. VAN WELSEM.

Prijs per jaar f 6.50 — Leden der N. H. V. ontvangen het Tijdschrift gratis.

Een woord vooraf.

Voor den liefhebber der levende natuur is een tropenland een paradijs. De eeuwige zomer schenkt het een plantengroei rijk aan vormen en verscheidenheden, de gemakkelijke levensvoorwaarden geven het een dierenleven grootscher dan in koudere streken. Als zulk een tropenland door ligging en klimaat nog bovendien zoo begunstigd is als onze archipel, hoeveel te meer is het dan een dorado voor den natuurliefhebber. Menig Westersch natuurminnaar, die door kassen en musea iets van de tropische natuur leerde kennen, koestert dan ook den wensch het planten- en dierenleven der tropen in het land zelf te leeren kennen. Tal van hen, die droomen van palmen en paradijsvogels, zien die droomen echter nooit verwerkelijkt.

Hoe bevoorrecht zijn wij, bewoners van deze schoone landen! In onze onmiddellijke nabijheid op onze erven, een uurtje van ons huis in kampong of langs sawah, kunnen we de grootste schatten vinden en er van genieten. Met welke luttel inspanning kunnen we ons leven rijker en blijder maken, als we ons tot de levende natuur wenden.

Zijn we die bevoorrechting wel altijd waard? Weten we wel, hoeveel schoons we dagelijks om ons heen hebben en zoo we het weten, zien we het wel, genieten we er van? Natuurschoon en natuurwijsheid, ze liggen overal voor ons te vinden. En toch helaas, velen van ons, die in Europa uren wandelden om natuurschoon te genieten, hebben hier een zeker vooroordeel tegen beweging in de vrije natuur en hoevelen van het opkomend geslacht, die fietsen en voetbalspel in de tropen niet te zwaar vinden, schrikken nog terug van een wandeltocht van eenige uurtjes. Niet alleen de vrees voor beweging is het, die van de levende natuur afhield, ook het gebrek aan eenvoudige lectuur over tropische planten en dieren, het gebrek aan populaire hulpmiddelen ter oriëntering in de natuur om ons was voor vele leeken-liefhebbers een groot bezwaar.

Dit tijdschrift zal trachten aan dit laatste bezwaar eenigszins te gemoet te komen. Het zal niet behoeven te melden, dat er veel moois en merkwaardigs is, doch het wil leeren van de levende natuur te genieten. In beschrijvingen, in teekeningen wil het trachten uw belangstelling te wekken, namen en bijzonderheden te geven van de natuurvoorwerpen,

welke ge ontmoeten zult en aan te toonen op welke wijze ge in uw vrijen tijd zelf waarnemingen kunt doen.

We koesteren de verwachting, dat het tijdschrift niet alleen gelezen wordt, doch ook, dat het den lezer opwekt eens van tijd tot tijd er op uit te gaan of thuis op eigen erf waarnemingen te doen. Bovendien stellen we ons voor, dat lezers, die iets merkwaardigs vinden en zij, die door hun dagelijks leven in de natuur, op excursiën of op jachttochten iets van het leven van planten en dieren leeren kennen, dat die gelukkigen een pentteekening of een fotografie met begeleidend schrijven aan de redactie zenden. Ten laatste hopen we, dat allen, die inlichtingen omtrent hun vondsten of hun waarnemingen willen hebben, bij het tijdschrift zullen aankloppen.

Als zoo de lezers zelf waarnemen en de redactie steunen met hun medewerking, dan zal „**De Tropische Natuur**” ongetwijfeld groeien en bloeien en nabij komen aan haar doel: het aankweken en onderhouden van belangstelling en liefde voor onze levende natuur.

DE REDACTIE.

DE WATERHYACINT. (*Eichhornia crassipes*).

De waterhyacint, ook wel waterpest genoemd, werd in 't jaar 1894 voor 't eerst in Indië ingevoerd. Aanvankelijk enkel in den Buitenzorgschen Plantentuin gekweekt, werd zij later als sierplant verspreid. Spoedig vermeerderde zij zich zoo sterk, dat men de planten bij hoopen in de Tji Liwong wierp en van dat oogenblik af begon de verspreiding over geheel Java en dreigt de plant met haar mooie blauw-lila bloemtrossen, of beter gezegd aren, in de toekomst gevaarlijk, of althans schadelijk te worden.

Het vaderland van de waterhyacint is tropisch Zuid-Amerika, waar zij in ondiepe poelen en moerassen welig tiert en op sommige plaatsen een belemmering is voor de scheepvaart, evenals in Australië, waar zij ook nog niet lang geleden werd ingevoerd.

De plant bezit een groot aanpassingsvermogen. Zij groeit niet alleen, zooals men algemeen hoort beweren, in stilstaand water, maar ook langs de oevers van snelstroomende rivieren, waar de stroom minder sterk is en waar zij beschermd wordt door rietachtige gewassen.

De voortplanting geschiedt hier vegetatief door middel van afleggers, die zich vrij sterk vertakken. Zij draagt een groote menigte onvertakte bijwortels, waaraan de wortelmutsjes, evenals de lange wortelharen duidelijk te zien zijn.

De bladeren zijn min of meer deltavormig, gaafrandig en kromnervig. Zij hebben lange, blaasvormige bladstelen, die met een sponsachtig weefsel zijn gevuld. Een tweede soort bladeren met grooter scheede en kleiner bladschijf doet dienst als schutbladeren.

De beteekenis van 't sponsachtig weefsel in de stengels laat zich gemakkelijk verklaren.

Slijk en modderwater bevatten slechts in geringe hoeveelheid dampkringslucht, maar des te meer gasvormige ontledingsproducten, ongeschikt voor de ademhaling. Vandaar dat het weefsel van de meeste moerasplanten voorzien is van holen en gangen, die lucht bevatten. In zulk luchtweefsel wordt dampkringslucht opgeborgen en bewaard om in tijd van nood dienst te kunnen doen. Het spreekt vanzelf, dat hierdoor tevens 't drijfvermogen zeer wordt vergroot.